

Ո՛վ էր ծերունի այն ախուր.
 Եւ քեզ կ'ասեմ.
 « Սերունդներու նոյնն եմ,
 Կ'ապրեմ յաւերժ Տաճարին մէջ,
 Ու կը հսկեմ մարտիրոսաց շիրիմներուն.
 Մաղունմաւ և Արարիի երկունքէն,
 Եւսեմ և Հայ Պատմութիւն »
 Մականունս՝ դիպաշնութիւն »:

Խլացողացի ծափերէ վերջ՝ կը լսուին երկու
 ջութակներու սրտագրաւ հնչումները . երկու
 ուսանողներ են՝ Արիս Հիւսէինճեան և Եղուարդ
 Գոնտաթեան՝ որոնք կ'ընկերեն իմ յիսարի
 ետքի, որ պահ մը կը գերէ կը տանի
 ամենուն միտքը, երկակայութիւնը դէպի հայրենի
 լեռները, հովիտները, յիշեցնելու հայ կեանքին
 երջանիկ վայրկեանները. երբ մը՝ որ ամենուն
 սրտին վրայ մեղմադաճութեան շղար մը կը
 թողու: Ապա բազմակիւնաց կողմէն հրաւիրուե-
 ցաւ Հ. Սարգսի վ. Տէր Մովսէսեան մաղթողա-
 կան յորդոր մը խօսելու. համակրելի Հայրը,
 ընդունելով հրաւերը՝ ընդուն խօսքերով բացատրեց
 օրուան Գիւնդակ վարդանայ միջ գէջը, բոլորո-
 վին լուսաւոր, ազգային քաջութեան և հաւատքի
 տիպար՝ գեղեցիկ համեմատութեամբ վասակայ
 սև և ազգակործան ընծած ընթացքին: Այս
 տպաւորիչ և զուարթ ներշնչման և հայրենասի-
 րական ջինջ զգացմանց արտայայտութիւն-
 ները ծանկեցին խլացողից ծափերը, որոնք
 կ'աւետէին Նոր Հայաստանի անկախութիւնը:
 Այս օրուան յիշատակը անջնջելի պիտի մնայ
 զայն տօնողներուն սրտին մէջ:

Ամբոփեց ՄԻՆԱՆ ՇԵՌԿԵԱՆ

Յաջորդ օրուան քաղցիս խաղաղական թերթն-
 րէն մին հետեւեալ նկարագիրը կը բովանդակէր.

Եւրէմիթարեան Հայերը կատարեցին իրենց տօնը.
 Կերկայ էր բազմաթիւ խումբ մը Հայոց վարժարանին
 աւարտաւարժ փառուայի Համալսարանի ուսանողներէ:
 Եւսեմ հանդիսաւոր պատարագին զոր մատուց Հ.
 Հմայեակ վ., կատարուեցաւ պաշտօն հանգստեան թուրք
 ըստարարութենէն հետադարձութեան համար՝ որոնք
 մէջ յիշատակութեան արժանի են Միջազգայնութեան ան-
 դամ յորս Հայերը:

Հաշարարին մէջ կը փայլէին խաղաղական և հայկա-
 կան դրօշները՝ առաջին անգամ եղբայրական կապով
 իրարու փարձ:

Թօսեցան, շատ մը ծափերու արժանանալով, ուսանող-
 ներու մեծ մաս մը, յորս Տղաք. Արարիի դասակներէն
 մին, ամէնքն ալ մաղթանքներ ընելով իրենց սիրելի
 Հայրենիքին վէր. Հարք Գիւրգէ, Գաբրիէլ, Խաւակ,
 Ներսէս և այլք եռանդաւորներին պատանիները արժա-
 նաւոր որդիներեան շայատանի՝ յիս իրեն համար

այսքան եղեանական վայրկեաններուն: Եւ Սիւրանի քա-
 անայն (հայասէր խաղաղիկ հրաւիրեալներէն մին) նիւթ
 առնելով երկու գօշներուն միտմենէն, մաղթանքներ
 ուղղեց վաղուան խօսքերով ազնուական Հայ ազգին՝ ու-
 բուն մայնիով խաղաղ (Վաղարէ կ'ըստարագ)՝ ը ի բո-
 տորագից արեան ծովէն, մատնանշեց կանաչափայլ բո-
 ցերը արգար յայտ մը իր իրաւունքի պահանջներուն
 մէջ, մինչ ձկնքէն բոնած կ'ընկերէ ազատ Ազգերու
 Համաժողովութեան մէջ բազմելու, վայելիլու համար հր-
 կար և պաշտօն խաղաղութեան մը կապաւորուող որքան
 որ գարբը տեղեց իր զերուլեան ամպրոպը:

Յորդորեց ապա ներկայ երիտասարդները հանդիմե-
 լու ապագան իրենց Հայրենիքի, ազատութեան շնորհիւ
 իրենց առաքինութեան և դիտութեան, և ի դոյր գնելով
 իրենց խաղաղարարներուն՝ Միթիարեան Հայերու
 կրթութիւն և օրինակը:

Հատեալ յայտարարեցին հայկական և խաղաղական երգեր
 որոնց կ'ընկերէին ջութակները. և այս տարի հանդէսը
 վերջացաւ մեծազոյն ուրախութեան մը զգացմանցներէ,
 որովհետեւ ամէն Հայու սրտին մէջ տողորուած է որ
 Համաժողովութիւնը ազատելով զիրենց արեւմտ լուծէ
 մը, ամենաբարձր բոլոր աշխարհի, ճանշնայ դիրենք ազա-
 ւ անկախ իրենց Հայրենիքին մէջ. երախտագէտ այս
 բոլոր բարեբաւ ազգերուն, ըսցց ոչ մէկուն գերի:

ՄԻՆԱՆ

(Թարգմ. Չարեան Հ. Գ.)

ԿՈՐՈՒՄԵԱԼ ԷՐ ԵՒ ԳՏԱԻ

(«ՌԱԶՄԱՐԱԶԱԿԱՆ ԳՈՒՄԱՐՆԵՐ»)

Յ Յ

ԽԱՂԱՂՈՒԹԵԱՆ զեփուռն հեզ

Աշխարհիս դուռն է եկիւր,
 Հեծեծանքով մ'աղեկեց

Կ'ըտէ. «Ո՛վ հայր որդեսէր,
 Ես չարաչար մեղայ քեզ.

Տալով կըսկիծ խըստամբեր՝
 Օտարացայ իմ հողէս...

Մեղքս անառակ մի՛ յիշեր »:

Եւ դուն, ով հայր՝ Դաշնակից
 Պետտրիքներն Համաճայն,
 Համբուրելով խընդալից, —

« Չար յուշիկներդ ալ անցան,
 Կ'ըսես, եկուր ան հանդերձ... »

Յարեան, տղայս մահամբերձ:

1 Նոյեմբ. 1918,

Հ. ԳՐՍ. ԱՅՏԵՆԱՆ